

A Zsinat utáni időszakban az eucharisztikus kongresszusok egyre inkább megnyílnak a világ örömei, fájdalmai, reményei és szükségei felé, és az Eucharisziából kiindulva felajánlják hozzájárulásukat az emberibb és igazságosabb társadalom kialakításához.

2020-ban Budapesten kerül megrendezésre a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus. A készüllet ideje nagyszerű alkalom a misszióra, egyéni és közösségi életünk megújulására. A következő kapcsolódó esemény a 2017. szeptember 16-24. között megrendezésre kerülő Ars Sacra Fesztivál, melynek ünnepélyes megnyitója 15 órakor lesz a Nemzeti Múzeum kertjében. (KR)

Ugray György kiállítás a PIK-ben

„Erdélytől Vatikánig” címmel nyílik meg Ugray György szobrászművész életmű kiállítása a PIK-ben **szeptember 13-án, szerdán 18 órakor.**

A kiállítást megnyitja: Garami Gréta, művészettörténész

Közreműködők: Vass Gergely és Draskóczy Zoltán gitárművészek.

A kiállítás 2017. szeptember 28-ig lesz megtekinthető.

Szentmisék rendje

Vasárnap: 8, 10 és 18 órakor.

Hétköznap:

Hétfő: 18 órakor

Kedd, Szerda, Szombat: 7 órakor

Péntek: 18 órakor

Csütörtök: Igeliturgia 7 órakor

Minden pénteken: 17 órakor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órakor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órakor szentségimádás

PLÉBÁNIAI HITTANCSOPORTOK

2017/2018-as tanévben

CSOPORT	IDŐPONT
4-7 évesek	Szerda 16:30
2. osztály (elsőáldozók I. év)	Szerda 16:30
3. osztály (elsőáldozók II. év)	Hétfő 16:30
Októberben elsőáldozók	Szerda 17:30
Szentjános bogár klub	Péntek 17:00 (havonta kétszer)
Örjögő lámpások klub	Péntek 17:00
Szentmicsek Szentjánosbogár klub	Péntek 17:00
NINDZSA (IFI)	Péntek 19:00 (hónap 2. és 4.)
Sejt közösség	Kedd 19:00 (kivéve hónap utolsó)
Ministráns gyűlés	Vasárnap 9:15
Néri Szent Fülöp Zenekar	Kedd 19:00
Baba-Mama Klub	Kedd 9:00
Nyugdíjas Klub	Szerda 8 óra (hónap 2. és 4.)
Fecskék gyermek kórus	Péntek 16:00
Házaspár hittan	péntek 21:00 (hónap 2.)

A hittanok helyszíne a Plébánia tanács- illetve emeleti terme.

A hittan csoportokhoz az év folyamán később is lehet csatlakozni.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bér mátkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebania@gmail.com). Felelős kiadó: Lak Gábor plébános, Felelős szerkesztő: Bönöczk Péter; Honlap: www.pestszentimre.plebania.hu

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XIV. évfolyam 6. szám (120.) - 2017. szeptember

Pénteki Házaspár Esték

minden hónap 2. péntekén 21-től 23 óráig

Nyitó alkalom: 2017. szeptember 8., a plébánia tanácstermében

Téma: Plébániánk családközösségeinek bemutatkozása

Mindenkit szeretettel várunk: új érdeklődőket és régi (házaspár hittanos) tagjainkat egyaránt! Ne tartson vissza az sem, ha egyedül tudsz eljönni!

Vízen járunk

Az olvasmányok rendje úgy hozta, hogy ebben az évben augusztusban került sorra Máté evangéliumának az a részlete, melyben Jézus a vízen jár. (Mt 14,22-33) A szél felkorbácsolja a vizet, a csónak imbolyog a tanítványokkal, Jézus pedig a vízen járva megy feléjük. A tanítványok megrémülnek, mert kísértetnek hiszik, de Jézus bátorítja őket: én vagyok, ne féljete! Péter erre felkiált: „Uram, ha te vagy az, parancsold meg, hogy hozzád menjek a vízen!” Így is történt.

Oly sokszor hallottam-olvastam már a történetet, ilyenkor az ember hajlamos bólogatni, igen, Péter is jár a vízen, aztán megrémül, süllyedni kezd, de Jézus megmenti. A nyári prédikációban azonban hirtelen új értelmet nyert minden: itt van Péter, itt vagyunk mi, a magunk korlátaival, nehézségeivel. Képtelenek vagyunk megtenni dolgokat, ahogy Péter sem tud a vízen járni. Képtelenek vagyunk megbocsátani

valakinek, megtenni valamit, feladni valami rossz szokást. Ne is kérjete erre, mondjuk, erre és nem vagyok képesek.

De Jézus képessé tesz. A lehetetlenre is, hiszen Péter is lehetetlennek gondolta a vízen járást. Nem kell tehát küzdenünk saját korlátainkkal, csak tekintsünk Jézusra, és mondjuk: Uram, én ezt nem tudom megtenni, de Te meg tudod tenni bennem-általam azt, amit kívánok.

És amíg hiszünk, el nem süllyedünk. (BD)

Családos tábor 2017, Mátraverebély-Szentkút

Idén nyáron 30 család részvételével második alkalommal töltöttünk egy hosszú hétvégét (csütörtöktől vasárnapig) Szentkúton, ezen a különleges kegyhelyen, melyet áthat a ferences lelkiület és mely ránk is nagy hatást gyakorolt.

A kényelmes szobák, a teljes ellátás, a gyönyörű természeti környezet mind hozzájárult ahhoz, hogy családjaink jól érezzék magukat.

Gyermekeink szabadban, jó levegőn a patak partján játszhattak, míg a felnőttek Szabó József ferences atya előadásait hallgathatták.

A közös kirándulás, metázás, beszélgetések és játékok közelebb hozták egymáshoz a családok apraját-nagyját.

Tudtunk közösen jókat nevetni, együtt táncolni, filmet nézni, tapasztalatainkat megosztani. Volt időnk kicsit egymásra figyelni.

Jó volt családos közösségünkben egy kicsit megállni, megpihenni. (Papp Juli)

kérdéseid felteheted a facebook Városmisszió oldalán.

Ne gondolkozz! Lépj! Hiszen az evangelizálás neked is feladatod!

„Nagyon élveztem a szeminárium minden egyes napját, sajnálom, hogy ilyen hamar vége lett. Sokat tanultam, sokkal bátrabb lettem, most már tudom, hogy mit, hogyan csináljak és ezt már a gyakorlatban is alkalmazom. Az Úrhoz sokkal közelebb kerültem, az Ő végtelen szeretete átjár, megerősít nap, mint nap és egyre nagyobb a vágy bennem, hogy minél több emberhez eljusson az evangélium örömhíre, hogy minél többekkel megismertethessem az Úr szeretetét. A szolgálókat is nagyon megkedveltem, nagyon jól éreztem magam közöttük. Amennyiben valaki elhívást érez az evangelizálásra, és még kételkedik magában, vagy csak a bátorságra vár, itt a lehetőség, Angéla testvér és csapata megadja a szükséges támogatást, még ha a családon belüli evangelizáláshoz is van rá szükség, mert sokszor ott a legnehezebb evangelizálni.” (Viki)

Az Eucharisztikus Kongresszus története

A XIX. század közepe táján megfigyelhető az európai országokban, főként Franciaországban, hogy rendkívüli fejlődésnek indulnak az Eucharisztia tiszteletének előmozdítását célzó kezdeményezések. A kongresszusok célja abban állt, hogy a legszentebb Oltáriszentség tiszteletét egyesítsék nagy létszámú eseményekkel, s így tegyék érzékennyé az embereket az eucharisztikus "jelenlét" iránt, s egyúttal felmutassák a katolikusok számára, hogy milyen sokan vannak és milyen erősek.

Ezen túlmenően az eucharisztikus kongresszusok kiindulásának teológiai

elveit felfrissítve, a rendezvények csúcspontja a pápai legátus által celebrált szentmise, amely olyan állomásként értelmezhető, ahol egy közösség imára és elkötelezettsége megújítására hívja fel az egyetemes Egyházat. Az eucharisztikus kongresszusokat így teljes mértékben integrálták a II. Vatikáni Zsinat liturgikus, teológiai és lelki megújulásának folyamatába, és új arculatukat rögzítette az 1973-as római szertartáskönyv (109-111.sz.).

Az eucharisztikus világkongresszusoknak általában, de különösen a lille-i első kongresszusnak (1881) el nem vitatható dicsősége egyrészt az, hogy szinte kizárólag világi hívek hívták életre, azok fáradoztak körülötte, toborozták össze és vitték közéleti diadalra az Eucharisztia. Ennek létrejöttében a kulcsszerepet egy világi hívő asszony, Émilie-Marie Tamisier (1834-1910) játszotta.

Azóta 136 év telt már el, s az e közben lezajlott 51 nemzetközi eucharisztikus kongresszus a hitelet csodás fellendülését eredményezte a föld minden kontinensén, ahol megrendezésre került.

Két jellegzetes vonást figyelhetünk meg e kongresszusokon. Az egyik az, hogy a nemzetközi eucharisztikus kongresszusok – főleg az utóbbi évtizedekben – bizonyos nyílt kitüntetését jelentették az illető országnak vagy városnak, amelyben tartatták, hite és buzgósága miatt. Nagy dolog, ha az egész világ katolikusága együtt imádkozik és kiküldötteivel egybegyűl arra az egyetlen helyére a világnak, ahol az eucharisztikus kongresszust megrendezik. E mellett az eucharisztikus kongresszusok nyílt bátorítást is jelentenek az otthon adó ország katolikusainak.

visszatérünk rá. Így aztán a nap végén összegyűltünk, és elkezdtünk ötleteket gyűjteni, hogy esetleg hogyan lehetne ezt tovább vinni. A közös ötletelésből Gábor atya egy óriási listát írt, reméljük, hogy sokat meg is fogunk tudni valósítani közülük. (Csernyus Márton)

Evangelizációs esték

Március végén kezdődött Angéla testvérnek és kis csapatának 8+1 alkalmas evangelizációs szemináriuma a Szent József plébánián. A szeminárium alatt mind gyakorlatban, mind elméletben megismertek a résztvevők az evangelizálás egy-egy lehetséges módszerével. Fontos kihangsúlyozni, hogy az evangelizáció nem egy technika, Istenből kell töltődni először is, az Ő szeretetét kell megérezni és azt átadni az embereknek. Az Egyház alapvető küldetése az evangelizáció. Mindannyiunknak ez a küldetése, mindannyiunkat meghívott az evangélium hirdetésére is az Úr. A szemináriumon minden korosztály képviseltette magát. Az idősebb testvérek is boldogan, nyitottan álltak a fiatalabbakhoz és viszont is így történt. Tudatosan felépített, egymásra épülő hetek tekintetében egyre mélyebbre és mélyebbre hatoltak a résztvevők a kerügma titkaiba. Minden alkalommal volt úgy mond „házi feladat”. Az alkalma dicsőítéssel és egy-egy saját szavas rövid imával kezdődtek, hogy valóban megérkezzen mindenki az Úr jelenlétebe, a napi problémákat, nehézségeket mindenki le tudja tenni – még ha egy kis időre is –, és nyitott szívvel tudja befogadni a tanításokat. Ezt megosztás, tanítás, vagy tanúságtevés követte, illetve megosztás a heti házi feladatot érintően. Az alkalma

mindegyikén volt az élethelyzetekből vett szituációs gyakorlat, amikor is volt egy evangelizálendő és evangelizáló személy. Ezen szituációs gyakorlatoknál tanulhatták meg a résztvevők egymás hibájából, vagy a kielémezést követően esetleg a sajátjukból, hogy mi az, ami célra vezethet, hogy hogyan közelítsék meg azokat az embereket, akiknek épp az Úr szeretetét, örömhírét akarják továbbadni. Ha úgy érezték a tanítók, hogy szükséges, akkor akár saját maguk is megmutatták, hogy az adott helyzetben ők hogyan csinálnák, így láthatták a résztvevők, hogy egy gyakorlott evangelizáló hogyan közelíti meg bizonyos helyzetben az embert, hogyan nyitja meg a hit elől esetlegesen elzárkózó, vagy az Úrtól éppen elfordult személyt az Úrnak. Az alkalma jó hangulatban, időnként nagyon komoly, nehéz témával, tanúságtevéssel teltek, valamint lehetőség volt betöltekezni, töltődni a Szentlélekkel, így az alkalma végén széles mosoly terült szét az arcokon, amit nagyon jó volt látni. A szeminárium ideje alatt többször is lehetőség adódott arra, hogy akár „élesben”, valódi, utcai evangelizálásban legyen részük a résztvevőknek, úgy, hogy Angéla testvér és kis csapata „fogta még a kezüket”, segítette, bevezette őket az idegenek megszólításába.

Most ősszel újra indul egy evangelizációs kurzus szeptember elején fiataloknak a belvárosban. Ez a kurzus is 8+1 alkalmas lesz, dicsőítéssel, tanítással, tanúságtevésekkel, meghívott előadókkal, valamint ha kedved van hozzá, most is lehetőség lesz az „élesben” való alkalmazás kipróbálására, hiszen a Városmiszió napjai most is a kurzus időpontjára esnek. Jelentkezési szándékod megteheted, valamint

Plébániánk hittanos táboráról

A felső tagozatosok és az ifik egy júliusi szombaton indultak vonattal a Börzsönybe, hogy két nap alatt – jórészt gyalog – eljussanak Érsekvadkertre. Az első este Verőcén aludtak, másnap Szátokon jártak, és estére megérkeztek a tábornak otthont adó Kolping-házba. Az alsósok hétfő reggel indultak utánuk, nem is tudom, miből volt több, gyerekből vagy felszerelésből, hiszen a busz vitte a nagyok bőröndjeit és egy szinte teljes konyhát is: Boda Éva és segítői hatalmas halmokba pakolták az élelmiszert, amiből aztán a táborban finom, meleg étel készült.

Mi, szülők itthon az idő miatt aggódtunk, ami igen hüvös volt, de a hazatérő gyerekek erről egy szót sem ejtettek, észre sem vették az esőket, az élménybeszámolóban valahol a végén derült ki, hogy egyszer eláztak az erdőben. Az élménybeszámoló pedig egy hétig tartott, folyamatosan jöttek elő az emlékek. Nagyobbik lányom azzal kezdte, hogy még egy hétig maradt volna, aztán következett a véget nem érő felsorolás, hogy melyik ifi miatt „nagyon jó fej”, meg hogy milyen finom volt az étel, milyen jó volt sátorozni a kertben (a bátrabb nagyobbak nem a házban aludtak), meg hogy voltak

olyanok a táborban, akiket nem is ismert (az iskolai hitoktatáson résztvevő, de templomba nem járó gyerekek közül is ott volt néhány), meg hogy milyen színdarabot mutattak be az ifik, miről prédikált Gábor atya és így tovább, és így tovább.

Jó volt látni, hogy nemcsak a táborozók, de az ifik is sugárzó arccal szálltak le a buszról, a köztük lévő összhang, a jókedvük, a kreativitásuk, a szolgálatuk hatalmas élményhez juttatta a kisebbeket. Szavakkal nehéz kifejezni a köszönetet, de amit tettek, igen kedves volt az Úr színe előtt. (Bakó Dóra)

Bandikánk most először vett részt a táborban. Szülőként nagy izgalommal engedték el (hiszen még csak hét éves, épp hogy kijárta az első osztályt). Így nagyon jó volt hallgatni őt, hogy milyen jól érezte magát, hogy milyen figyelmesek voltak vele a nagyok, és ő milyen büszke volt rá, hogy a nagyok őt is bevonták mindenbe.

Peti fiúnk viszont már portyázott is idén. Kiemelkedő élménye volt a cigánymiszió meglátogatása, és az ott töltött idő, a közös játék, étkezés, beszélgetés az ott élő gyerekekkel. Köszönet a szervezőknek! (Papp Juli)

Ceferino Ház

A Ceferino Ház a Váci Egyházmegye Cigánypasztorációs Irodája. Elsődleges feladata, hogy a cigány embereknek hirdesse az Evangéliumot, elvezesse őket Jézushoz, bevezesse őket az Egyházba, tudtukra adva, hogy ők ugyanúgy Isten képmásai, ugyanaz az emberi méltóságuk, mint bármely más embernek.

A Ceferino Ház ebben a feladatában nagyon fontosnak tartja, hogy a cigányok és nemcigányok között híd épüljön, amin közeledni tudnak egymáshoz, így jobban megismerjék és elfogadják egymást.

A 10 éves működés alatt felépült egy közösségi ház hálózat. Különböző (elsősorban nógrádi) településeken alakultak olyan közösségi központok, ahol főként cigány munkatársak összefogják a helyi közösséget. Kezdetben táncsoportokat indítottak, később a gyermekeknek napköziket. A gyermekek szüleit is próbálják elérni és elvinni nekik Jézus tanítását. Mára már egy érettebb ifjúsági közösség is felnőtt.

Tavaly a Ceferino Ház a Nógrád megyei Szátokra költözött, ami 80%-ban roma lakosságú, nagyon szegény település. Egyelőre ideiglenes épületben működik a központ, az anyagi lehetőségekhez mérten lassan folyik a végleges épület felújítása. Így az eddigi települések mellett Szátokon is megkezdődött a missziós munka, amiben bőven van kihívás!

Sok érdekesség és a különböző színes programokról szóló beszámolók a www.ceferino.hu honlapon érhetők el.

A Ceferino Házban cigányok és nemcigányok együtt dolgoznak, így kerültem oda én is 3 éve. A sok szép

személyes élményemből kiemelnék kettőt, ami nagyon megérintett.

Az első a cigány emberről szól és nagyon rokonszenves: valóban testvérként tekintenek egymásra és mindenkire, akinek a szeretetét megérik. Így sosem éreztem közöttük, hogy meg kell felelnem valamiféle elvárásnak. Nem kell közöttük szépnek, okosnak, gazdagnak lennem. Elég, ha ember vagyok extrák nélkül. Valljuk be, a jóléti társadalomban ez kicsit másként van.

A másik személyes tapasztalatom pedig a keresztény emberről szól: a cigányok között éreztem/tanultam meg igazán, hogy a kereszténység nem az elitnek szól. Istennek nem számít az iskolázottság, a jólfésültség, a jólneveltség. Mindenkiel kapcsolatban akar lenni és ennek meg is találja a módját! Megélttem velük, hogy az Istenkapcsolatban, a hitben nincs különbség, belül ugyanazok vagyunk.

Most, hogy írtam, jöttem rá (tényleg), hogy ez a 2 dolog ugyanaz! ☺ A cigányok ugyanúgy elfogadnak engem, ahogyan vagyok, mint ahogyan őket (és minket) elfogad Isten olyannak, amilyenek vagyunk! Külsőségek nélkül! Ez a cigányok arcának egyik isteni vonása!

Nagy öröm, hogy hittanosaink nyári táborának volt egy igen vidám közös napja a szátoki gyerekekkel. Ezzel is épül a híd! (Czinege Kati)

(A ház névadója Giménez Malla Boldog Ceferino spanyolországi roma lókereskedő. Mélyen vallásos meggyőződése miatt a republikánusok kivégezték a spanyol polgárháború idején. Mártírhalála okán II. János Pál pápa boldoggá avatta.)

Idei hittantáborunkban, a kétnapos portya második napján Szátokra látogattunk el a felsős gyerekekkel, hogy egy kis bepillantást nyerjünk az ott működő cigánymisszió tevékenységébe. Mikor kiderült, hogy Érsekvadkerten fogunk táborozni, Boda Gabi fejéből kipattant, hogy ha már úgyis arra járunk, nem akarunk-e oda is elmenni, hiszen Czinege Kati amúgy is ott dolgozik, biztos tudna nekünk segíteni benne. Nosza, fel is hívtam Katit, aki nagy örömmel mondta, hogy szívesen látnak minket.

Sok előítélettel indultunk el. Vezetők is mindnyájan, és úgy hiszem a gyerekek is. Kis félsz is volt bennem, hogy biztos jól fog-e ez az egész elszülni, hogy fognak a srácaink-lányaink viselkedni, mennyire lesz feszélyezett az ottlét stb., de azt hiszem ennél jobban nem is sikerülhetett volna.

Megérkezésünkkor Kati fogadott minket, lepakolhattuk a cuccainkat, aztán átvonultunk a falu közösségi házába, ahol már vártak ránk az ottani gyerekek. Elkezdünk ismerkedős játékokat játszani, és talán nem túlzok, ha azt állítom, hogy a kezdeti feszültség percek alatt semmivé lett, és az első játék után a következőben már nagyon lelkesen vett részt mindenki. Eközben a többiek elkészítették a szendvicseket, így mire a játékokból elégünk lett,

közösen meg is ebédelhattünk. Öröm volt látni, hogy ekkorra már teljesen könnyedén beszélgettek egymással a gyerekek.

Az ebéd végeztével Bari Józsi, az itteni misszió vezetője, és minden gyermek második édesapja, tartott nekünk egy kis előadást az itt folyó munkáról, a cigánymisszió történetéről, és egy kicsit mesélt a kultúrájukról is, a történelmükről, az ételeikről, szokásaikról és a helyzetükről a társadalomban. Nekem talán ez volt az egyik olyan mozzanat, ami elég gyökeresen megváltoztatta az eddig kialakult képeket a cigányságról, és megtanított rá, hogy ne egy kis szeletből akarjak megítélni egy egész népet.

Ez után következett a nap fénypontja, amikor Józsi és a gyerekek tanítottak nekünk egy-két lépést a táncukból. Mondanom sem kell, hogy össze-vissza bénáztunk, és alig tudtuk megcsinálni a mozdulatokat, pedig, mikor ők táncolták, olyan könnyűek tunk. De majd belejövünk egyszer mi is..)

A tánc után még kimentünk az udvarra egy nagy közös játékra, majd, miután mindenki kimelegedett, visszamentünk egy kicsit nasizni, felfrissülni, és még egy kicsit beszélgeti velük, majd mindezek után elköszöntünk tőlük. Végezetül még leültünk Katalival egy kicsit beszélgetni az ittlétükről.

Azt hittem, hogy ezzel le is zártunk a programot, de nagyobbat nem is tévedhettem volna. Az úton ilyen, és ehhez hasonló mondatok ütötték meg a fületem: „Mikor jövünk legközelebb? Holnap jöjjünk vissza! Hozzuk a többieket is! Mennyire jó fejek voltak ezek a srácok! Nem gondoltam volna, hogy így megváltozik a véleményem, hiszen olyanok, mint mi!” Ekkor úgy döntöttünk, hogy este még egy kicsit